
In de zaak van:

NVA,

appellante,

tegen

BELGISCHE STAAT / FEDERALE OVERHEIDSDIENST FINANCIËN,

Minister van Financiën, met kabinet te 1000 BRUSSEL, Wetstraat 12, BELGIË,

geïntimeerde,

wijst het hof het volgend arrest:

1. De procedure voor het hof

Het hof verwijst naar zijn uitzetting over de voorgaande procedure voor dit hof in zijn tussenarrest van 9 april 2019.

Er kan herinnerd worden aan het feit dat voordien door het hof in deze zaak al een tussenarrest was uitgesproken op 9 oktober 2018 waarin aan Sylvester TV bvba gevraagd werd beelden op een op computer leesbare drager over te maken van de aflevering in de reeks 'De Fiscus' die op 7 december 2016 werd uitgezonden op Canvas met betrekking tot de fiscale controle genoemd 'Actie Patat' en dat alleen de beelden zoals uitgezonden werden overgemaakt met de verduidelijking dat de ruwe beelden niet meer beschikbaar waren. In het tussenarrest van 9 april 2019 werd, zoals gevraagd door de partijen, enkel uitspraak gedaan over de 'voorafgaande maatregelen' die de appellante wenst te laten bevelen met toepassing van artikel 19 Ger.W.

In het tussenarrest van 9 april 2019 werd de vordering van de appellante om met toepassing van artikel 19 Ger.W. voorafgaande maatregelen te bevelen zoals gesteld naar het tussenarrest van 9 oktober 2018 ongegrond verklaard, waarna de zaak in voorzetting werd gesteld om de zaak ten gronde te behandelen op de zitting van dinsdag veertien januari 2020 om veertien uur met een conclusiekalender.

De partijen hebben hun middelen en besluiten verder voorgedragen in de openbare terechtzitting van 14 januari 2020. Om het beeldmateriaal op USB-stick ter beschikking te stellen, werd de zaak voor sluiting van het debat verdaagd naar de zitting van 28 januari 2020. Nadat werd vastgesteld

dat de USB-stick ter beschikking was, werd het debat opnieuw gesloten. Het hof nam vervolgens de zaak in beraad.

Het hof heeft de Nederlandse taal gebruikt in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

2. De relevante feiten en de voorafgaande procedure

Het hof herhaalt bij wijze van onderstaand citaat uit het tussenarrest van 9 april 2019 het feitenrelaas.

2. De relevante feiten en de voorafgaande procedure

De appellante is een aardappelbedrijf. Op 17 juni 2016 heeft de geintimeerde een onaangekondigde controle uitgevoerd in de kantoren van de appellante.

De dienstdoende ambtenaren van de geintimeerde droegen tijdens de controle bodycams waarmee de controle-activiteiten op beeld werden opgenomen. Die camera's waren duidelijk zichtbaar op de bovenkledij van de controleagenten aangebracht. Het ging om toestellen die toebehoren aan productiehuis Sylvester TV bvba. Dat productiehuis was aangezocht door de VRT om beelden ter beschikking te stellen om er de docu-reeks 'De Fiscus' mee te kunnen maken.

Omdat de bedrijfsleider van de appellante kennelijk vermoedde dat de beelden van de bodycams ook gebruikt zouden worden in het kader van die docu-reeks, heeft hij op 21 november 2016 de geintimeerde en de VRT aangeschreven om zich te verzetten tegen het uitzenden van de beelden van de controle eerder dat jaar.

De partijen hebben over de vennootschapsbelasting en de btw met betrekking tot het aanslagjaar 2015 op 6 december 2016 een akkoord gesloten. Wat de vennootschapsbelasting betreft, omhelst dat akkoord dat een meerwinst van 120.000 euro als geheim commissieloon in hoofde van de appellante belast zou worden

---

Op 7 december 2016 werd de uitzending van de docu-reeks 'De Fiscus' uitgezonden op Eén waarin de controle bij de appellante op 17 juni 2016 aan bod kwam. Die uitzending werd door 982.421 mensen bekeken. Diezelfde dag ontving de appellante ook een brief van de VRT waarin werd geantwoord:

- dat de uitzending werd gemaakt door Sylvester TV bvba voor de VRT;
- dat de beelden werden gemaakt door BBI-personeelsleden met bodycams;
- dat, om de privacy van de betrokkenen te beschermen, alles onherkenbaar gemaakt werd.

Het antwoord van de geïntimeerde werd door de appellante ontvangen op 8 december 2016. De geïntimeerde stelde daarin dat het televisieprogramma 'De Fiscus' op initiatief van Sylvester TV bvba voor de VRT werd gerealiseerd, en dat de appellante zich tot de VRT moest wenden.

Op 22 december 2016 heeft de advocaat van de appellante zowel de Minister van Financiën als de Voorzitter van de FOD FINANCIEN aangeschreven om zich tegen de gang van zaken te verzetten. De advocaat wees op een schending van het beroepsgeheim en er werd aangestuurd op overleg.

Op 11 januari 2017 volgde een herinneringsbrief.

Op 11 januari 2017 heeft de geïntimeerde van zijn kant voor het aanslagjaar 2015 op basis van het op 6 december 2016 ondertekende akkoord, een aanslag in de vennootschapsbelasting gevestigd onder kohierartikel 870.000.753 voor een te betalen bedrag van 123.600,00 euro. Het aanslagbiljet werd op 13 januari 2017 naar de appellante verstuurd.

Met zijn brief van 23 januari 2017 voerde de advocaat van de appellante opnieuw een schending aan van het beroepsgeheim. Hij vroeg ook met toepassing van de Wet Openbaarheid van Bestuur inzage in de stukken met betrekking tot de relatie van de geïntimeerde met Sylvester TV bvba en de VRT.

Op 31 januari 2017 stuurde de advocaat van de appellante ook een tweede herinneringsbrief naar de Minister van Financiën en de Voorzitter van de FOD FINANCIEN met betrekking tot het gebruik van de bodycams. Ook in die brief werd met toepassing van de Wet Openbaarheid van Bestuur inzage gevraagd in de stukken met betrekking tot de relatie van de geïntimeerde met Sylvester TV bvba en de VRT.

Met een brief van 1 februari 2017 liet de geïntimeerde weten dat er volgens hem geen schending van het beroepsgeheim had plaatsgevonden en dat de taxatiedienst een overleg zou organiseren.

Op 24 februari 2017 verstuurde de geintimeerde met mail een kopie van het contract tussen de geintimeerde en Sylvester TV bvba alsook van e-mailverkeer tussen die contractanten. Er werd aan toegevoegd: *Er volgt nog een bijkomende mail met mails (deze opzoeken nemen nog wat tijd in beslag omdat men binnen de FOD Financiën gewijzigd is van mailsysteem en de vorige mails in het oude systeem dienen opgezocht te worden).*

Op 6 maart 2017 vond een onderhoud tussen de partijen plaats in de kantoren van de geintimeerde, maar dat leverde niets op.

Op 8 maart 2017 heeft de appellante tegen de genoemde aanslag voor het aanslagjaar 2015 bezwaar ingediend. Diezelfde dag werd ook een verzoek gericht aan de fiscale bemiddelingsdienst.

Op 7 juni 2017 werd een eerste keer samen gekomen met de Fiscale Bemiddelingsdienst. Een tweede keer volgde op 19 oktober 2017, dit in de kantoren van Sylvester TV bvba om de TV-uitzending te bekijken en ook om de ruwe opnamebeelden te kunnen bekijken. Daar bleek dat enkel de TV-uitzending beschikbaar was; de ruwe opnamebeelden werden niet vertoond, hoewel de appellante daar kennelijk naar gevraagd had.

Aangezien er geen oplossing kon gevonden worden heeft de Fiscale Bemiddelingsdienst op 14 december 2017 zijn eindverslag opgemaakt met het besluit dat de tussenkomst van de Fiscale Bemiddelingsdienst niet tot een wederzijds akkoord heeft geleid.

Bij directeursbeslissing van 8 januari 2018 wees de geintimeerde het bezwaar van de appellante af.

Tegen die beslissing werd op 26 januari 2018 een fiscaal verzoekschrift ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge. De appellante vroeg in hoofdorde de nietigverklaring van de bestreden aanslag; subsidiair werd een schadevergoeding gevraagd wegens de schending van het beroepsgeheim. De appellante vroeg ook met toepassing van artikel 19 Ger.W. voorafgaande maatregelen te nemen.

Op 24 april 2018 werd het dossier gepleit voor de eerste rechter, alleen wat betreft de gevraagde voorafgaande maatregelen.

In het vonnis van 22 mei 2018 heeft de vierde kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge als volgt uitspraak gedaan:

Verklaart de fiscale vordering ontvankelijk doch ongegrond.

Veroordeelt eiseres tot de gedingskosten, aan haar zijde niet te begroten aangezien ze haar ten laste blijven en aan de zijde van de verweerder begroot op de rechtsplegingsvergoeding van 1.440,00 EUR.

Het is tegen dat vonnis dat de appellante hoger beroep heeft ingesteld.

Zoals hoger al vermeld, heeft Sylvester TV bvba alleen de beelden van de eigenlijke uitzending overgemaakt. Meer bepaald is op 12 november 2018 op de griffie van het hof een brief van de advocaat van Sylvester TV bvba neergelegd waar ook een USB-stick was bijgevoegd. In die brief staat het volgende (wat relevant is voor het geschil):

In bijlage bezorg ik u de beelden van de aflevering die op 7 december 2016 op Eén (in het arrest verkeerdelijk Canvas geschreven) werden met betrekking tot de fiscale controle gekend als "Actie Patat". Na telefonisch overleg met de hoofdgriffier werd mij bevestigd dat een Cd-rom/USB waarop deze beelden staan, voldoende is, gezien "een voor eensluidend verklaarde kopij" vnl. betrekking heeft op neer te leggen documenten en geschriften, maar minder toepasselijk is voor beelden.

De ruwe beelden van de fiscale controle, op 17 juni 2016 met bodycams opgenomen door de ambtenaren van de FOD Financiën, zijn echter niet meer beschikbaar. Deze zgn. "rough cuts" worden, eens het programma definitief gemonteerde, goedgekeurd door de opdracht gevend producent (in dit geval VRT) én uitgezonden, niet bewaard en zijn niet in het bezit van cliënte. Aldus kunnen deze niet worden overgemaakt.

3. De vorderingen van de partijen

3.1. De vordering van de appellante

De appellante vraagt in hoger beroep aan het hof om:

IN HOOFDORDE

Het hoger beroep van appellante ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dienvolgens het vonnis dd. 22 mei 2018 gewezen door de Rechtbank van Eerste Aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Brugge, B04 kamer in de zaak gekend onder rolnummer 18/297/A te hervormen als volgt:

1) Mbt tot de hoofdvordering

De beslissing dd 8 januari 2018 (kenmerk X)) van de Adviseur Generaal van de FOD FINANCIEN, Algemene Administratie van de Fiscaliteit, Centrum KMO Kortrijk, met zetel te 8500 Kortrijk, Hovenierstraat 31, met betrekking tot de aanslag in de vennootschapsbelasting op naam van de NV A voor het aanslagjaar 2015, kohierartikel 870000753 te vernietigen en te stellen voor recht dat de voormelde aanslag onwettig is en geen enkel rechtsgevolg kan ressorteren.

2) Mbt de subsidiaire vordering

De Belgische Staat met toepassing van de artikelen 1382 BW e.v. zich te zien en te horen veroordelen tot het vergoeden van de schade die zij heeft toegebracht aan de NV A.

Het herstellen van de eer van de NV A door publiekelijk in de media kranten, TV en radio) de schending van het beroepsgeheim te erkennen en excuses aan te bieden aan de NV A en dit binnen de 5 dagen na de

---

betekening van het tussen te komen vonnis, onder verbeurte van een dwangsom van 10.000 euro per dag vertraging.

Akte te nemen van het feit dat de schade in hoofde van de NV A provisioneel kan worden begroot op 1 euro.

3) Mbt de rechtsplegingsvergoeding

De kosten van het geding ten laste te leggen van de Belgische Staat, met inbegrip van het basisbedrag van de geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding zoals voorzien in artikel 1022 Ger. W., hetzij 780 euro.

3.2. De vordering van de geïntimeerde

De geïntimeerde vraagt in hoger beroep aan het hof om:

De hoofdvordering en de subsidiaire vordering af te wijzen als ongegrond en appellante te veroordelen tot de kosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

4. De betwistingen en hun beoordeling

4.1. De vordering van de appellante in hoofdorde — vordering tot vernietiging van de bestreden aanslag

De appellante ontwikkelt diverse middelen in hoofdorde om de vernietiging van de bestreden aanslag te bekomen.

De aanslag is gevestigd op basis van een akkoord.

De middelen hebben geen betrekking op de vraag naar de omvang van de belastbare grondslag, de kwalificatie, het tarief, enz. De middelen zijn alle afgeleid uit de omstandigheid dat de controle die gevoerd werd, gefilmd werd en dat het beeld- en klankmateriaal door een productiehuis gebruikt werd om een tv-reportage te maken die bovendien werd uitgezonden.

Het hof kan nochtans slechts vaststellen dat die middelen ongegrond zijn.

4.1.1. Er is geen sprake van machtsafwending. Dat de controleagenten tijdens de aangekondigde controle bodycams en microfoons ('prikkers') droegen waarvan de beelden bedoeld waren voor een tv-reportage, betekent helemaal niet dat die controle niet bedoeld en gepland was om de fiscale toestand van de appellante te onderzoeken op het vlak van de inkomstenbelastingen en de btw (overeenkomstig de artikelen 315 tot 319 WIB92 en 60 tot 63 WBTW).

Het filmen en het maken van geluidsopnames was geen doel op zich; dat gebeurde naar aanleiding van de controle. De overeenkomst waarin de geïntimeerde zich verbindt om loyaal mee te werken aan het verfilmen van de werkzaamheden van haar ambtenaren tijdens de uitoefening van hun taken, houdt helemaal niet in dat de geïntimeerde de

---

controle bij de appellante zou gepland en uitgevoerd hebben met de bedoeling beeld- en klankmateriaal voor dat tv-programma te kunnen verschaffen. Ook zonder die overeenkomst en dus zonder het gebruik van camera's zou de controle hebben plaats gehad.

Uiteraard moest de geïntimeerde in het kader van haar verbintenis om loyaal mee te werken aan het realiseren van de tv-reportage keuzes maken en de controle zo organiseren dat het werk van de ambtenaren goed, volledig en waarheidsgetrouw in beeld zou komen. Dat niet iedereen bij de bbi bereidwillig was om mee te werken aan een dergelijke reportage, mag dan wel hebben meegebracht dat het zaak was om 'de juiste dossiers op poten te zetten, zoals de betrokken ambtenaar, de heer D, in de pers verklaarde, toch belet dat niet dat het bezoek aan de appellante bedoeld was om de fiscale controle te houden die tot de bestreden aanslag heeft geleid.

De weergave in de pers waarop de appellante zich beroept luidt als volgt:

"Eigenlijk zouden we bij elke inval die we doen graag een camera bij ons hebben", zegt BBI-inspecteur D. Hij is de man die de acties van de BBI tegen grote fraudeurs voorbereidt en leidt. Een camera in de aanslag biedt alleen maar voordelen, vindt hij. "Het verschil is opvallend: wanneer mensen die we controleren merken dat ze gefilmd worden, worden ze vanzelf minder agressief. Bovendien vermijd je dankzij de opnames discussie achteraf in de rechtszaal over wie nu precies wat heeft gezegd en gedaan."

"Tien jaar geleden waren we al eens begonnen met bij elke inval bodycams te dragen", vertelt D.. "Dat werkte perfect, tot een paar advocaten het gebruik ervan aanvochten. Er is eigenlijk nooit een uitspraak ten gronde over gekomen - door die klachten zijn we er gewoon mee gestopt. Maar ik vind het een goed idee om bij elke zaak weer bodycams te gebruiken. Tijdens een inval hebben we maar een heel beperkte tijd om de bewijzen voor de fraude te vinden, waardoor je soms aanwijzingen over het hoofd ziet. Wanneer we dan werken met bodycams, vallen ons achteraf zaken op door naar de beelden te kijken en de gesprekken te herbeluisteren. In sommige gevallen levert dat extra bewijsmateriaal op."

De kans dat er opnieuw klachten komen tegen gefilmd bewijsmateriaal, is niet onbestaande. Dat beseft de inspecteur ook. "We zouden er dan moeten over waken dat die beelden nooit uitlekken, en enkel dienen waarvoor ze gemaakt worden: als extra bewijsmateriaal." Bovendien zijn de geesten in tien jaar tijd gerijpt, zegt D. "De mensen zijn het beu, al die grote fraudeurs die voor miljarden aan belastingen ontsnaken dankzij fiscale spitstechnologie. Er is bij de bevolking nog nooit zo veel begrip geweest voor ons en ons werk. We voelen nu écht de druk van de man in de straat én van de bonafide ondernemer, om nog harder jacht te maken op de grote vissen. Wij zijn niet langer de mannen die een beef binnenstappen en vervolgens in dikke mappen met facturen op zoek moeten naar bewijzen van fraude. Wij maken nu ook gebruik van de nieuwste technologie in ons onderzoek. Dus waarom zou een camera dan niet kunnen?"

Het is duidelijk dat de heer D hier een persoonlijk standpunt verwoordt waarin hij het gebruik van bodycams positief vindt voor het voeren van de controles, onder andere omdat daarmee bewijsmateriaal kan verzameld worden, maar zonder dat hij daarmee te kennen geeft dat het filmen van de controlewerkzaamheden bij de appellante met die bedoeling

---

gebeurde. Dat blijkt onmiskenbaar uit zijn verklaring waar hij het essentieel vindt dat die beelden nooit zouden mogen uitlekken en enkel als bewijsmateriaal zouden mogen gebruikt worden. Aangezien het hier overduidelijk is dat de beelden steeds bedoeld waren om ze in een tv-reportage te gebruiken en om ze aan het publiek te tonen (wat ook voor een deel gebeurde) kan de heer D nooit bedoeld hebben dat tijdens de controle bij de appellante gefilmd werd om bewijsmateriaal te verzamelen.

De appellante stelt trouwens zelf dat de controleagenten op de vraag van de (personeelsleden van de) appellante verklaard hebben dat de bodycams bedoeld waren voor hun veiligheid. Dat ze zouden gezegd hebben dat het was om bewijs te verzamelen, blijkt uit niets.

Overigens toont de appellante op geen enkele manier aan dat de geïntimeerde zich voor het vestigen van de aanslag — en dus ook niet voor het onderhandelen over het uiteindelijk gesloten akkoord waarop de aanslag gesteund is — op enige manier beroepen heeft op het beeld- en klankmateriaal afkomstig van de bodycams en de microfoons. Uit de betreffende overeenkomst vloeit trouwens voort dat de beelden en de klank gecapteerd werden door het productiehuis Sylvester TV bvba. Ook uit de stukken die de appellante voorlegt waaruit af te leiden valt hoe de opnamedag gepland was en wat de werkwijze was, blijkt duidelijk dat de beelden op SD-schijf in de bodycams werden opgeslagen (die na 1,5 uur moesten worden vervangen) en dat de klankopname (met 'prikkers' (opgespelde micro's)) rechtstreeks via antennes gecapteerd werden door het productiehuis (zie stuk 35 app.). Dat bevestigt dat het beeld- en klankmateriaal rechtstreeks toekwam aan het productiehuis. Dat de beelden en de klank door het productiehuis aan de geïntimeerde zouden zijn bezorgd, blijkt uit niets.

4.1.2. Dat de beelden van de controle ter beschikking werden gesteld van Sylvester TV bvba, zou dan wel een schending van beroepsgeheim van de controleagenten kunnen zijn (zie verder), toch maakt dat de controle op zich niet nietig. Zoals hoger aangenomen, is het filmen met bodycams immers niet gebeurd om bewijsmateriaal op te leveren. De beelden werden niet gebruikt om de aanslag te kunnen vestigen. Ook zonder het filmen en dus zonder de beelden en de klankopnames, zou de controle evenzeer en met hetzelfde resultaat (kennisnemen van de boekhouding en andere documenten, verklaringen van de vertegenwoordigers van de appellante, enz. als basis voor het sluiten van het akkoord) zijn verlopen. Wanneer een schending zou plaatsgevonden hebben van het beroepsgeheim, dan is dat door het ter beschikking stellen van de beelden en de klank, wat in wezen gebeurde door de captatie van de beelden van de bodycams en van de klank van de microfoons door het productiehuis. Dat is geen actie van of eigen aan de fiscale controle.

4.1.3. De appellante toont ook op geen enkele manier aan dat het feit dat er beelden en klankopnames werden gemaakt, bedoeld voor het maken van een tv-reportage, de toestemming van de appellante bij het ondertekenen van de akkoordverklaring die de grondslag vormt van de aanslag, ongeldig zou maken wegens dwang of bedrog.

Uit de eigen uiteenzetting van de appellante blijkt dat zij voorafgaand aan het akkoord wist of ernstig vermoedde dat de beelden van de controle voor het tv-programma 'De Fiscus'

---

zouden dienen. Op 21 november 2016 heeft de bedrijfsleider van de appellante de geintimeerde aangeschreven om te vermijden dat de beelden van de controle zouden worden uitgezonden. Hij sloot op 6 december 2016 namens de appellante het betreffende akkoord. Dat tijdens de onderhandelingen druk of dwang zou zijn uitgeoefend op de appellante door te verwijzen naar de (nog uit te zenden) tv-reportage, wordt met niets bewezen, ook niet wanneer blijkt dat de tv-reportage daags daarna, op 7 december 2016, werd uitgezonden. Niets toont aan dat de geintimeerde ook maar enige beslissings- of beïnvloedingspositie zou hebben gehad bij het vaststellen van de datum van uitzenden van de betreffende reportage. Zelfs dat hij zou geweten hebben hoe de planning van de VRT er uitzag, is niet bewezen. Hoe dan ook erkent de geintimeerde dat hij bij de appellante inderdaad heeft aangedrongen op het bekennen van de fraude en op het sluiten van een akkoord; de geintimeerde wijst er terecht op dat uit de tv-reportage blijkt dat de controleagenten tijdens de controle zelf al in die zin standpunt hebben ingenomen. Uit de TV-reportage (vanaf minuut 44:58) blijkt dat aan de appellante gesuggereerd werd om te regulariseren en dat het op die manier tot een akkoord kon komen. Nadat de zaakvoerder van de appellante zelf vroeg of zij (samen met hun boekhouder) 'twee minuutjes' mochten overleggen, werd dat terstond toegestaan. In de volgende filmsequentie is de zaakvoerder terug in de vergaderruimte binnengekomen met de woorden *We zijn bereid om mee te werken*. Het hof kan dit bezwaarlijk in verband brengen met enige vorm van dwang.

Dat er dwang zou zijn gebruikt, is met niets bewezen.

Evenzeer zou men immers kunnen verwachten dat een belastingplichtige die weet dat er beelden zullen uitgezonden worden van een bij hem gehouden controlebezoek (en waarvan men weet dat de controleagenten op dat moment zelf al met zoveel woorden uitgesproken hebben dat de vaststellingen op fraude wijzen) en van oordeel is dat de bewijzen niet of slechts in mindere mate tot een hogere belastbare winst dan aangegeven kunnen doen besluiten, vooral geen akkoord sluit, al is het maar om op zijn beurt naar buiten uit te kunnen stellen dat de insinuaties van de controleagenten tijdens de controle onjuist (en ongepast) waren.

Het hof kan dus slechts besluiten dat de appellante onmiskenbaar beseft moet hebben dat de vaststellingen op zich, gedaan tijdens de controle, hoe dan ook tot gevolg zouden hebben dat een aanslag zou kunnen gevestigd worden (minstens) zoals met de akkoordverklaring werd vastgelegd. Dat de appellante niet met haar volle wil zou ingestemd hebben met het akkoord, wordt met niets bewezen.

Verder bewijst de appellante geen bedrog bij het tot stand komen van de akkoordverklaring. Bedrog wordt niet vermoed (art. 1116, 2de lid BW). Het is trouwens niet duidelijk waar de geintimeerde bij de sluiting van het akkoord de appellante zou bedrogen hebben. Bedrog veronderstelt immers 'kunstgrepen', dus een misleiding. Het akkoord is uitdrukkelijk bestemd om voor het betreffende aanslagjaar 2015 een aanslag te vestigen en de aanslag is zonder meer op basis van dat akkoord gevestigd, wat op zich niet betwist is.

Dat de overeenstemming met bedrog zou zijn bekomen, valt ook niet in te zien.

Dat de controleagenten kunnen verklaard hebben dat ze slechts dienden voor hun veiligheid zonder openlijk te bekennen dat ze dienden voor het maken van een tv-reportage, is zonder relevantie, omdat de beelden niet als bewijsmateriaal werden gebruikt. Bovendien blijkt uit niets dat de controleagenten niet de vaststellingen zouden hebben kunnen doen mochten zij niet gefilmd hebben of mochten ze verklaard hebben dat de bodycams voor een tv-reportage bedoeld zijn.

4.1.4. Aanmatiging van titels

Uit de TV-reportage (zowel minuut 23:15 als minuut 34:17 e.v.) blijkt dat de controle werd voorgesteld als een controle van zowel de bbi, de opsporingsdiensten van de FOD Financiën, als de Voedselveiligheid en de sociale inspectiediensten.

Met zijn stuk 27 (Verslag van het Rekenhof aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers over de 'Organisatie en werking van de fiscale opsporingsdiensten' van december 2015 - pagina 22) toont de geintimeerde aan dat het nationaal centrum opsporingen, waarvan de controlerende ambtenaren deel uitmaken, opsporingsactiviteiten verrichten in opdracht van de AAFisc of van andere diensten van de FOD Financiën (*bv. de Algemene Administratie van de Bijzondere Belastinginspectie*) en van andere FOD's (*Onder meer met de FOD Sociale Zaken en de FDO Justitie*) waarmee protocolakkoorden werden gesloten.

De geintimeerde verduidelijkt dat het gebruikelijk is dat de in rang hoogste ambtenaar de controle aankondigt, waardoor het normaal was dat de heer D dat deed (als adviseur-generaal). Er kan met de geintimeerde worden aangenomen dat de vermelding dat het om een bbi-controle ging, ingegeven was door het feit dat de actie mee ondersteund werd door de Bijzondere Belasting Inspectie (bbi). Uit de TV-reportage blijkt dat het een sectorieel onderzoek naar fraude ging, wat alvast het typische werkgebied is van de bbi.

Dat doet uiteraard niets af van het feit dat de optredende ambtenaren geen ambtenaren waren die tot de diensten van de bbi behoren of er voor gedetacheerd waren.

Het vermelden dat het om een 'bbi-onderzoek' ging, valt evenwel niet onder het 'aanmatigen van titels of graden'. Volgens artikel 227b1s Swb maakt zich aan dat misdrijf schuldig *hij die wederrechtelijk in het openbaar de titel of de graad aanneemt, als titularis of opvolger, van personen die deelnemen aan de uitoefening van openbare macht dan wel een burgerlijk of een militair openbaar ambt uitoefenen.*

Uit niets blijkt dat iemand van de controle-ambtenaren zich ooit heeft voorgesteld als ambtenaar van de bbi, en al zeker niet als iemand met een hogere graad dan hij op dat moment had. In de tv-reportage wordt letterlijk gezegd *'t Is de bbi en Het is zowel Bijzondere Belastinginspectie als [...]*. De ambtenaar die aan het woord is, zegt alleszins niet dat hij ambtenaar van de bbi is.

Zoals geïntimeerde terecht stelt, zijn door de vermelding dat het bezoek kaderde in een 'bbi-controle', op geen enkel moment de rechten van de verdediging of de belangen van de appellante in het gedrang gebracht. De bbi en de diensten van de Algemene Administratie van de Fiscaliteit beschikken immers over dezelfde controlebevoegdheden. Terecht verwijst de geïntimeerde ook naar de vereiste van het opzet dat zou vereist zijn om het misdrijf van 'aanmatiging van titels' te begaan. Dat op intentionele wijze zou verzwegen zijn door de betrokken ambtenaren dat ook de Algemene Administratie van de Fiscaliteit betrokken was, blijkt uit niets.

Er werd ter plekke een, met de hand aangevuld, proces-verbaal opgesteld dat op de eerste pagina al de administratieve positie van alle bij de controle betrokken ambtenaren weergeeft.

4.1.5. Territoriale bevoegdheid

De heer D werd met ingang van sinds 1 oktober 2015 toebedeeld aan de Algemene Administratie van de Fiscaliteit, met standplaats 'Brussel Buitendiensten' (KB 25 september 2015, BS 4 november 2015).

Binnen de Algemene Administratie van de Fiscaliteit werd de Heer D vervolgens toebedeeld aan het Nationaal Centrum Opsporingen een dienst opgericht bij Besluit van de Voorzitter van het Directiecomité van de geïntimeerde van 22 december 2014 (BS 16 januari 2015).

De heer D staat als adviseur-generaal aan het hoofd van de afdeling e-audit (RAIC) van het NCO. Dat is ook wat werd vermeld in het proces-verbaal van de controle bij de appellante. De verwijzing door, de appellante naar de territoriale werkingssfeer van de afdeling(en) 'Opsporing' in het genoemde KB van 22 december 2014, is dus niet relevant. De heer D stuurt dus de e-audit teams aan en is hij wel degelijk bevoegd voor heel België behalve het Duitstalige taalgebied. De geïntimeerde toont dit afdoende aan met zijn stukken 26 en 27, zijnde enerzijds de dienststaat en loopbaanfiche van de heer en anderzijds het verslag van het Rekenhof over de organisatie en werking van de fiscale opsporingsdiensten van december 2015).

De geïntimeerde wijst ook op de circulaire nr. 11/2016 (nr. Ci.704.998) van 5 april 2016 waarin de territoriale bevoegdheid van het Nationaal Centrum Opsporingen (NCO) als volgt beschreven staat: *De Administratie Particulieren bevat eveneens het Nationaal Centrum Opsporingen (NCO), dat sinds 01.01.2015 operationeel is (besluit van 22.12.2014 van de Voorzitter van het Directiecomité van de FOD Financiën (BS 16.01.2015). Het doel is het verzamelen van relevante informatie en fiscaal bewijskrachtige elementen die in de taxatieprocedure kunnen worden gebruikt. Het NCO is onderverdeeld in een afdeling Opsporingen (met in totaal 14 lokalisaties) en een auditafdeling (RA IC) en is bevoegd voor heel België behalve voor de Duitstalige regio.* Er is dus maar één auditafdeling en deze is bevoegd voor heel België, behalve voor het Duitstalige gebied.

De toewijzing van een ambtsgebied aan een ambtenaar is trouwens een kwestie van interne organisatie en doet geen rechten en verplichtingen ontstaan in hoofde van de belastingplichtige (Cass. 10 juni 2010 rolNr. F.09.0014.N, via jure.juridat.just.fgov.be).

De belastingambtenaren van de geïntimeerde halen hun controlebevoegdheid rechtstreeks uit de wet, meer bepaald wat de inkomstenbelastingen betreft, de artikelen 333 en 339 WIB92. Wanneer al zou moeten aangenomen worden dat de heer D aan een dienst zou zijn toegewezen waarvoor het ambtsgebied beperkt zou zijn tot het tweetalig gebied Brussel-Hoofstad en het administratief arrondissement Halle-Vilvoorde, dan kan zijn deelname aan de controleverrichtingen bij de appellante (in Roeselare) geen onregelmatigheid zijn die leidt tot de onregelmatigheid van de uitgevoerde controle en dus ook niet tot ontheffing of vernietiging van de bestreden aanslag. De heer D was hoe dan ook bevoegd om een belastingcontrole uit te voeren op grond van de wet. De wet voorziet niet in een territoriale afbakening van de controlebevoegdheid.

Ook dit middel is dus ongegrond.

4.1.6. Over de schending van de wet van 21 maart 2007 tot regeling van de plaatsing en het gebruik van bewakingscamera's

Anders dan wat de appellante aanvoert, is de wet van 21 maart 2007 tot regeling van de plaatsing en het gebruik van bewakingscamera's niet toepasselijk.

In het wetsvoorstel tot regeling van de plaatsing en het gebruik van bewakingscamera's wordt in artikel 3 van de artikelsgewijze toelichting het toepassingsgebied als volgt omschreven: *het gebruik van observatiesystemen die niet tot doel hebben misdrijven of overlast te voorkomen, vast te stellen of op te sporen of de orde te handhaven valt niet onder het toepassingsgebied van de wet, maar desgevallend wel onder het toepassingsgebied van de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.*

De bodycams waarmee de beelden werden gemaakt om de tv-reportage te maken, hadden niet tot doel te dienen als observatiesysteem in de zin van artikel 2 van de hoger vermelde wet van 21 maart 2007. Bijgevolg is de wet van 21 maart 2007 niet van toepassing en kan er ook geen schending zijn van de hoger vermelde wet.

Hoe dan ook doet het feit dat de controleverrichtingen gefilmd werden, op zich geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van die verrichtingen. Uit niets blijkt dat de camera's gebruikt zouden zijn om misdrijven vast te stellen. Zoals hoger al benadrukt, werd het beeldmateriaal naderhand niet overhandigd aan de geïntimeerde.

4.1.7. Schending, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens

Ook hier geldt dat, wanneer zelfs zou moeten aangenomen worden dat het gebruik van bodycams (en geluidsapparatuur) door de controleagenten tot gevolg had dat zij gegevens die tot het privéleven van sommigen behoren aan het productiehuis Sylvester TV bvba werden overgemaakt en zelfs wanneer dit zou gebeurd zijn met miskenning van de privacywet van 8 december 1992 (waarover verder nog), dit niet tot nietigheid van de bestreden aanslag kan doen besluiten. Ook zonder het filmen en maken van de samengaande beeld- geluidsopnames zouden immers dezelfde vaststellingen gemaakt zijn om de bestreden aanslag te vestigen. Dat de beelden en de klank werden overgemaakt aan het productiehuis om er een tv-reportage mee te maken op een manier dat dit zou mogelijk gemaakt hebben dat het productiehuis kennis kreeg van privégegevens, is zonder invloed op de geldigheid van de aanslag. De eventuele schending van het recht op privéleven zou dan in elk geval niet gebeurd zijn om de gegevens te kunnen inwinnen die nodig waren om de aanslag te vestigen.

Ook dit middel is ongegrond.

Uit het bovenstaande vloeit voort dat de hoofdvordering ongegrond is.

4.2. De vordering van de appellante in subsidiaire orde — vordering tot schadevergoeding

4.2.1. Op grond van de schending van het beroepsgeheim

De geïntimeerde kan bezwaarlijk ontkennen dat zijn betrokken ambtenaren hun beroepsgeheim geschonden hebben.

Artikel 337 WIB92 luidt als volgt: *Hij die, uit welken hoofde ook, optreedt bij de toepassing van de belastingwetten of die toegang heeft tot de ambtsvertrekken van de administratie der directe belastingen, is, buiten het uitoefenen van zijn ambt, verplicht tot de meest volstreckte geheimhouding aangaande alle zaken waarvan hij wegens de uitvoering van zijn opdracht kennis heeft.*

Artikel 93bis WBTW heeft een vergelijkbare inhoudt en luidt: *Hij die, uit welken hoofde ook, optreedt bij de toepassing van de belastingwetten of die toegang heeft tot de ambtsvertrekken van de administratie belast met de belasting over de toegevoegde waarde, is, buiten het uitoefenen van zijn ambt, verplicht tot de meest volstreckte geheimhouding aangaande alle zaken waarvan hij wegens de uitvoering van zijn opdracht kennis heeft.*

De schending van die geheimhoudingsplicht wordt strafrechtelijk beteugeld (artn. 453 WIB92 en 73octies WBTW).

Het fiscaal geheim is dus niet beperkt tot het bedrag van de belastbare inkomsten alleen. Het is toepasselijk op alle inlichtingen betreffende de belastingplichtigen, zowel inzake taxatie als inzake invordering (ComIB nr. 337/3).

Uit de voorliggende stukken blijkt dat de geintimeerde het productiehuis Sylvester TV bvba op de hoogte heeft gesteld van de fiscale controle die bij de appellante zou gebeuren en dat dit was wegens vermoedens van fraude.

De controleagenten hebben de verantwoordelijken van het productiehuis Sylvester TV bvba ingelicht over de actie en de regisseur en enkele verantwoordelijken voor de techniek meegenomen tot aan de lokalen van de appellante, waardoor dezen wisten waar het bedrijf gelegen was (voor zover het adres hen al niet eerder was meegedeeld).

Zoals de appellante stelt, betekent dat dat de betrokken ambtenaren de identiteit van een belastingplichtige, die het voorwerp uitmaakt van een fiscale controle en verdacht wordt van fraude, aan derden kenbaar gemaakt hebben en daarbij derden hebben verteld over de vermoedens van fraude.

Daarnaast staat het vast dat de controleagenten bodycams en microfoons droegen waarmee zij beelden en geluiden van de controle hebben ter beschikking gesteld van het productiehuis Sylvester TV bvba.

De appellante wist weliswaar dat de controle gefilmd werd, maar uit niets blijkt dat de geintimeerde zou meegedeeld hebben dat werd meegedeeld dat dit voor een tv-reportage was (en dus dat de beelden en de klank aan een derde (het productiehuis) zouden worden meegedeeld). Mocht dat wel het geval geweest zijn, dan zou aan de appellante en haar mensen die in beeld kwamen immers gevraagd zijn geweest om een toestemmingsformulier te ondertekenen, wat kennelijk nooit gebeurde. De geintimeerde spreekt de appellante niet tegen waar deze stelt dat de controleagenten meedeelden dat het maken van opnames bedoeld was voor hun veiligheid. Het hof acht het zelfs aannemelijk dat de controleagenten een andere reden zullen gegeven hebben dan de echte reden. Uit de verslagen van het productiehuis van de voorbereidingen en besprekingen blijkt immers dat bepaalde ambtenaren van de geintimeerde zeer sceptisch waren en ook dat bewust was stilgestaan bij het delicaat karakter van het filmen van een controle.

Deze feiten houden een schending in van het beroepsgeheim. Dat een contractuele verplichting werd bedongen in hoofde van het productiehuis om iedereen (die geen toestemming gaf) geanonimiseerd in beeld en klank te brengen door middel van blurring en stemvervorming, doet daar niets van af.

In de tv-reportage zelf worden verder ook cijfers genoemd over wat werkelijk geleverd en/of getransporteerd werd enerzijds en anderzijds wat het gedeelte is dat niet officieel en dus in het zwart werd geleverd. Het overgrote deel van de kijkers heeft uit de beelden niet kunnen opmaken waar en in welk bedrijf de controle plaatsvond. Alle gezichten en meestal ook een grote deel van de lichamen van de personen verbonden aan de appellante zijn geblurd en komen dus niet of onherkenbaar in beeld. Alle stemmen van de andere personen dan de controleurs zijn vervormd. Anders dan wat de appellante inroept, valt uit de beelden van de openbare weg waarlangs de controleurs rijden zowel op de heen- als op de terugweg, niet af te leiden waar het bedrijf zou terug te vinden zijn. Het gaat om een autosnelweg of een brede weg die geen verband toelaat met de locatie van het bedrijf van de appellante. Nergens zijn wegwijzers in beeld. Ook alle herkenningspunten op documenten zijn onzichtbaar gemaakt; anders dan wat de appellante aanvoert, kon het hof tijdens het — herhaald — bekijken van de tv-reportage geen enkele keer een bedrijfslogo bespeuren.

Het hof aanvaardt wel dat personen die bekend zijn met het bedrijf (door er regelmatig te komen) op basis van de beelden van het interieur (in het bijzonder de kantoorruimte en ook de ontvangsthal), gecombineerd met het in beeld komen van het silhouet van de echtgenote van de zaakvoerder (minuut 23:50) en het feit dat het over een bedrijf uit de aardappelhandel gaat, uit de TV-reportage zullen afgeleid hebben dat het om een onderzoek bij de appellante ging.

Op die manier werd aan die personen doormiddel van de tv-reportage duidelijk te kennen gegeven dat het bedrijf deelnam aan fiscale fraude, cijfermatig toegelicht en dat daarvoor een boete zou moeten worden betaald. Ook dat valt onder de schending van het beroepsgeheim.

4.2.2. De andere gronden

Uit niets blijkt dat gegevens uit het privéleven van personen die in verband gebracht kunnen worden met de appellante of van de appellante zelf (in beeld en klank) opgenomen werden. Alle gegevens hebben betrekking op de bedrijfsvoering van de appellante.

Dat de bedrijfsleider van de appellante in verband wordt gebracht met de gedane vaststellingen en dus met fraude, is uiteraard slechts het gevolg van de wijze waarop de appellante zaken deed en de betrokkenheid van de verantwoordelijken bij de appellante valt onder hun professioneel leven. Alle andere personen die in beeld kwamen, waren aanwezig in de bedrijfsruimten. Ten aanzien van hun persoonlijk leven of van enige persoonlijke betrokkenheid bij de frauduleuze praktijk, zijn geen opnames gemaakt.

Onder hoofdstuk 4.1. is verder gebleken dat de geintimeerde niet op onrechtmatige wijze tot vestiging van de aanslag overging en dus dat het maken van de beeld- en geluidsopname op zich niet onrechtmatig waren op een manier dat ze de taxatie in de weg zouden (kunnen) staan.

Van alle opmerkingen die de appellante aanvoert, moet — naast de hoger vastgestelde schending van het beroepsgeheim — slechts in aanmerking genomen worden dat het een fout was van de geintimeerde om, zonder wettelijke basis, van de controle beeld- en klankopnames te maken voor een (weliswaar geanonimiseerde) tv-reportage zonder de appellante en de bij haar gefilmde personen daarvan in te lichten, maar daarvoor een valse reden te geven, namelijk dat het voor de veiligheid van de controleagenten zou geweest zijn

---

4.2.3. Gevolgen

4.2.3.1. Wegens de fout bestaande uit de schending van het beroepsgeheim en het verzwijgen van de redenen voor het maken van beeld- en klankopnames, heeft de appellante principieel recht op schadevergoeding.

Minstens moet de morele schade wegens de wijze waarop met haar gegevens is omgegaan en het gebrek aan eerlijkheid worden vergoed. Dat verantwoord op vandaag de toekenning van de gevorderde provisie van één euro.

Meer schade is actueel niet bewezen.

4.2.3.2. Opgelegde verontschuldigungen zijn geen echte verontschuldigungen. Deze moeten gemeend zijn en daarom voldoende spontaan worden geuit door de verantwoordelijke(n). De vordering die de appellante stelt die strekt tot een veroordeling in dat verband is niet dienstig en daarom niet gegrond.

4.2.3.3. In zoverre de appellante vordert dat in de media (kranten, TV en radio) door de geintimeerde een erkenning zou gebeuren van de schending van het beroepsgeheim, moet de vraag gesteld worden of op die manier een gepaste compensatie geboden wordt voor het aangedane nadeel en of het zinvol is de begane inbreuk publiek te maken.

Het hof meent dat het nuttig is het publiek ervan in te lichten dat de reportage die op de Vlaamse televisie is uitgezonden over de belastingcontrole bij de appellante, ook al waren de beelden en de klank geanonimiseerd, in het concrete geval slechts mogelijk is geweest door een schending door de betrokken ambtenaren van hun beroepsgeheim.

Waar de appellante er van overtuigd is dat zij door diverse personen herkenbaar in beeld is gebracht (zij legt alvast diverse verklaringen voor van personen die dat bevestigen), terwijl het hof uit het bekijken van de beelden kan aannemen dat elke onherkenbaarheid niet is uitgesloten, is de gevraagde maatregel een gepaste manier om compensatie te bieden voor de hoger vastgestelde fout die door de geintimeerde is begaan.

Een mededeling in de kranten en op Canvas kan volstaan. Voor een mededeling op de radio ziet het hof het nut niet in.

De veroordeling kan in die zin worden toegekend dat aan de geintimeerde de verplichting wordt opgelegd om in de zeven Vlaamse dagbladen, zijnde Het Laatste Nieuws, Het Nieuwsblad, Het Belang van Limburg, Gazet van Antwerpen, De Standaard, De Morgen en De Tijd, evenals in primetime tijdens de week op Canvas, zender van de VRT waarop de betreffende tv-reportage eveneens op een weekdag in primetime werd uitgezonden een mededeling te doen met de volgende tekst:

Ter uitvoering van het arrest van het hof van beroep Gent van 25 februari 2020, uitgesproken in de zaak met rolnummer 2018/AR/1037, wordt het volgende meegedeeld:

De Federale Overheidsdienst Financiën erkent dat de tv-reportage die op 7 december 2016 door de VRT op het kanaal Canvas werd uitgezonden in de reeks "De Fiscus" slechts is kunnen

---

gerealiseerd worden nadat zijn ambtenaren hun geheimhoudingsplicht voorgeschreven door artikel 337 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 en artikel 63b1s BTW-Wetboek geschonden hebben. Die schending bestaat er in:

(1) dat informatie over de redenen tot het houden van de controle, identiteit en adres van de gecontroleerde belastingplichtige, vooraf aan het productiehuis werden meegedeeld;

(2) dat beeld- en klankopnames, opgenomen tijdens de belastingcontrole, waarop het bedrijf, zijn personeel en onderzochte documenten zicht- of hoorbaar zijn, zonder anonimisering ter beschikking werden gesteld van het productiehuis;

en

(3) dat informatie over de redenen tot het houden van de controle bij de gecontroleerde belastingplichtige, vaststellingen van fiscale fraude en het verschuldigd zijn van fiscale boeten, voor personen die met het bedrijf voldoende vertrouwd waren, herkenbaar in beeld werden gebracht.

Er kan nochtans slechts sprake zijn van een dergelijke veroordeling op voorwaarde dat de geintimeerde die schending van het beroepsgeheim ook werkelijk erkent. Zoals besproken tijdens de openbare terechtzitting van 14 januari 2020, kan een dergelijke veroordeling nooit eerder uitwerking hebben dan na het definitief worden van het onderhavige arrest, zijnde bij gebrek aan voorziening in cassatie binnen de termijn voorzien voor het instellen van een voorziening in cassatie. Een dwangsom van 10.000,00 euro per dag te rekenen vanaf het verstrijken van de vijfde weekdag na het definitief worden van het arrest moet worden opgelegd.

Waar de eerste rechter geen uitspraak deed over de subsidiair gestelde vordering, moet het bestreden vonnis gedeeltelijk worden hervormd.

5. De gerechtskosten

Gelet op het wederzijds gelijk en ongelijk van de partijen moeten zij elk hun eigen gerechtskosten van de beide instanties dragen. In dat geval moet het hof die kosten niet vaststellen.

BESLISSING VAN HET HOF

Het hof doet recht op tegenspraak;

Het hof beslist als volgt:

- het hoger beroep is ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;
- het bestreden vonnis wordt bevestigd waar het de vordering ontvankelijk verklaart, en waar het de fiscale vordering (zijnde de vordering in hoofdorde) ongegrond verklaart;

-
- het bestreden vonnis wordt hervormd voor het overige;
  - de subsidiaire, burgerlijke vordering van de appellante wordt als volgt gegrond verklaard:

het hof veroordeelt de geïntimeerde om aan de appellante wegens de hoger vastgestelde fouten een schadevergoeding te betalen, provisioneel vastgesteld op één euro;

het hof veroordeelt de geïntimeerde om na het definitief worden van het onderhavige arrest, in de volgende Vlaamse dagbladen; Het Laatste Nieuws, Het Nieuwsblad, Het Belang van Limburg, Gazet van Antwerpen, De Standaard, De Morgen en De Tijd, evenals in primetime tijdens de week op Canvas, een mededeling te laten doen met de volgende tekst:

Ter uitvoering van het arrest van het hof van beroep Gent van 25 februari 2020, uitgesproken in de zaak met rolnummer 2018/AR/1037, wordt het volgende meegedeeld:

De Federale Overheidsdienst Financiën erkent dat de tv-reportage die op 7 december 2016 door de VRT op het kanaal Canvas werd uitgezonden in de reeks "De Fiscus" slechts is kunnen gerealiseerd worden nadat zijn ambtenaren hun geheimhoudingsplicht voorgeschreven door artikel 337 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 en artikel 63bis BTW-Wetboek geschonden hebben.

Die schending bestaat er in:

(1) dat informatie over de redenen tot het houden van de controle, identiteit en adres van de gecontroleerde belastingplichtige, vooraf aan het productiehuis werden meegedeeld;

(2) dat beeld- en klankopnames, opgenomen tijdens de belastingcontrole, waarop het bedrijf, zijn personeel en onderzochte documenten zicht- of hoorbaar zijn, zonder anonimisering ter beschikking werden gesteld van het productiehuis; en

(3) dat informatie over de redenen tot het houden van de controle bij de gecontroleerde belastingplichtige, vaststellingen van fiscale fraude en het verschuldigd zijn van fiscale boeten, voor personen die met het bedrijf voldoende vertrouwd waren, herkenbaar in beeld werden gebracht.

het hof zegt voor recht dat deze mededeling door de geïntimeerde moet gebeuren op verbeurte van een dwangsom van tienduizend euro per dag vertraging te rekenen vanaf het verstrijken van de vijfde werkdag volgend op het verstrijken van de termijn waarbinnen tegen het onderhavige arrest een cassatievoorziening zal kunnen worden ingesteld en voor zover binnen die termijn geen cassatievoorziening zou zijn ingesteld;

- het hof veroordeelt elk van de partijen tot het betalen van de gerechtskosten van de beide instanties, in welk geval die kosten niet moeten worden vastgesteld.

Aldus gewezen en uitgesproken in de openbare terechtzitting van het hof van beroep te Gent, **VIJFDE KAMER**, recht doende in fiscale zaken, op **25 februari 2020**.